

Για ποιο προνόμιο
να μετανοήσω

Ὅπως τα έζησα

αποκοπούσε, το ορφανοτροφείο,
διάπλωση πίσω από τα εγκλήματα

ΠΑΝΟΣ

ΣΟΜΠΟΛΟΣ

Του Π. ΣΟΜΠΟΛΟΥ

Εκδόθηκε το 1995

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Πολύτι-
μο φόνος
«Θάνατος»
στην καρ-
διά σου.

Π ε ρ ι ε χ ο μ ε ν α

Πρόλογος	13
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ, «Κομμάτια» ο παράφορος έρωτας	17
ΔΟΥΡΗΣ ΜΑΝΩΛΗΣ, Το παιχνίδι της μοίρας για το επτάχρονο αγγελούδι	41
ΤΑΚΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ, «Το θάψαμε κι αυτό στο κατώι, εκεί κοντά στο άλλο, να έχει παρέα»	65
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΧΡΥΣΑΦΙΔΗ, Ο μυστηριώδης μπάτλερ	75
ΜΑΡΣΕΛΙΝΟ, Απαγωγή και άγρια δολοφονία από συγγενείς και φίλους	93
ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΚΙΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, «Τότε θυμήθηκα ότι στο σπίτι της γιαγιάς μου υπήρχε σιδεροπρίονο»	110
ΔΙΟΝΥΣΗΣ και ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ ΦΟΥΚΑΣ, Τους σκότωνε τον έναν μετά τον άλλον σαν να ήταν θηράματα	126
ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΜΟΝΣΕΛΑΣ, Ο κατά παραγγελία φονιάς	146
ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΣΕΧΙΔΗΣ, Ο φοιτητής που ξεκλήρισε την πενταμελή οικογένειά του στη Θάσο	162

ΚΩΣΤΑΣ ΤΑΧΤΗΣ, Το μοιραίο ραντεβού του συγγραφέα	179
ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ, Η παθολογική αγάπη για την κόρη του τον έκανε φονιά	195
ΚΙΚΗ ΚΟΥΣΟΓΛΟΥ - ΔΑΝΟΣ ΜΟΥΡΑΤΙΔΗΣ, Τη σκότωσε, την έθαψε, και μετά την αναζητούσε στις εκπομπές της τηλεόρασης	206
ΝΙΚΟΣ ΣΕΡΓΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, Τον «έφαγε» ο εφήμερος εραστής	216
ΑΝΤΩΝΗΣ ΔΑΓΛΗΣ, Ο φόβος και ο τρόμος των ιερόδουλων	224
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΒΑΚΡΙΝΟΣ, Ο ταξιτζής που σκότωνε για το τίποτα	244
ΘΑΝΑΣΗΣ ΝΑΣΙΟΥΤΖΙΚ – ΘΑΝΑΣΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, Η πολύχροτη υπόθεση των δύο συγγραφέων	265
ΚΑΤΙΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, Με έξι σφαίρες έστειλε στον άλλο κόσμο τον επίγειο Θεό της	281
ΚΑΤΙΑ ΚΟΛΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ, «Αχ, κύριε πρόεδρε, δεν μου μίλαγε σαν άνθρωπος, δεν μου φερόταν τρυφερά»	289
ΣΠΥΡΟΣ ΜΠΕΣΚΟΣ, «Μετά της έβαλα ένα κουκουνάρι στο στόμα και την έδεσα με κορδέλα»	309
ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ ΟΥΣΑΚΟΒΑ, Ο τελευταίος πελάτης της διάσημης πόρνης της Αθήνας	332
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΝΤΡΟΥΖΟΣ, «Θα δικάσω εγώ τους φονιάδες των παιδιών μας»	342

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ - ΣΟΥΛΑ ΚΑΛΑΘΑΚΗ, «Από εκείνη τη στιγμή, χάνονται τα ίχνη του ζεύγους»	351
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ, «Τον είδα να κρατάει το κομμένο κεφάλι της γυναίκας του και το μαχαίρι»	384
ΜΑΡΙΑ ΣΑΜΠΑΝΙΩΤΟΥ, Το θανατηφόρο για δύο οικογένειες τηγανόψωμο	395
ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΚΑΖΑΚΟΣ, Αλίμονο στον οικονομικό μετανάστη που θα βρισκόταν στον δρόμο του	402
ΣΠΥΡΟΣ ΣΤΑΡΙΔΑΣ, «Πατέρα, μη μας σκοτώνεις κι εμάς»	415
ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΜΠΙΖΩΝΗΣ, Ο γύρος του θανάτου στο χωριό του	421
ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΟΥΤΟΣ, Τρόμος στο Ξηρόμερο	426
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΙΝΤΟΣ, Μακελειό στα δικαστήρια	429
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΣΗΦΟΣ, «Τώρα πια ησύχασα. Ήμουν άρρωστος και έγιανα»	436
ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ ΣΟΛΟΝΙΚ - ΣΒΕΤΛΑΝΑ ΚΟΤΟΒΑ, Οι μαφιόζοι της πάλαι ποτέ κραταιάς KGB	443
ΚΟΣΜΑΣ - ΧΡΟΝΗΣ - ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, «Θα σκότωνε όλη την οικογένειά μου» – Σκότωσε και έθαψε το παιδί του – Σκότωσε τα παιδιά την ώρα που κοιμόνταν	457

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πολλοί συνάδελφοι αλλά και απλοί πολίτες, με τους οποίους έρχομαι σε επαφή και συζητώ διάφορες συγκλονιστικές υποθέσεις που χειρίστηκα και έζησα κατά τη μακροχρόνια δημοσιογραφική μου σταδιοδρομία, με παρότρυναν να τις καταγράψω, να τις αποτυπώσω σε βιβλίο. Πρόκειται για εμπειρίες μιας ζωής.

Αυτή την παρότρυνση θέλησα να κάνω πραγματικότητα προχωρώντας στη συγγραφή του βιβλίου που κρατάτε στα χέρια σας και που πιστεύω ότι θα είναι χρήσιμο όχι μόνο στους συναδέλφους μου δημοσιογράφους, αλλά και σε όσους βίωσαν από κοντά τα συγκεκριμένα γεγονότα ή ενημερώθηκαν για αυτά από τα ΜΜΕ. Θα είναι χρήσιμο και για όσους θέλουν να ενημερωθούν αντικειμενικά για το καθένα ξεχωριστά από τα περιστατικά, όπως είμαι βέβαιος ότι θα είναι χρήσιμο και σε σεναριογράφους που θα μπορούσαν να μεταφέρουν στον κινηματογράφο ή την τηλεόραση κάποιες από τις υποθέσεις που περιλαμβάνει το βιβλίο.

Μέσα στις σελίδες του βιβλίου, θα βρει ο αναγνώστης

τα στυγερά εγκλήματα που απασχόλησαν την κοινή γνώμη για μέρες ή και πολλές εβδομάδες, λόγω του τρομακτικού ενδιαφέροντος που παρουσίασαν. Είναι τα εγκλήματα που –όπως αναφέρει και ο τίτλος– συγκλόνισαν την Ελλάδα.

Όλες αυτές τις υποθέσεις τις έζησα και τις χειρίστηκα δημοσιογραφικά. Τις δούλεψα κάνοντας ρεπορτάζ μέρα και νύχτα σε όποιο σημείο της Ελλάδας και αν διαδραματίστηκαν. Ήλθα σε επαφή και μίλησα με τους περισσότερους δράστες-πρωταγωνιστές των υποθέσεων. Αποτίμησα την ψυχολογική τους κατάσταση και αντιμετώπισα τις αντιδράσεις τους. Είδα όλα τα θύματα στην κατάσταση στην οποία είχαν καταλήξει και μίλησα με συγγενείς, φίλους και γείτονές τους, ενώ ήμουν σε συνεχή επαφή με τις προανακριτικές αρχές και ενημερωνόμουν για την όποια εξέλιξη.

Εννοείται ότι όλες οι υποθέσεις που περιγράφω είναι πέρα για πέρα αληθινές. Δεν περιέχουν φανταστικές σκηνές ή υποθετικές λεπτομέρειες. Ούτε προσπάθησα να τις παρουσιάσω πιο τραγικές απ' ό,τι ήταν. Κατέγραψα όσα είδα και βίωσα κάνοντας πάντα ρεπορτάζ στον τόπο όπου διαδραματίζονταν τα γεγονότα.

Πρόκειται για όσα πιστεύω και προσπαθώ να διδάξω στους νεότερους συναδέλφους, ότι δηλαδή δεν θα πρέπει να κάνουμε ρεπορτάζ από το τηλέφωνο ή από το διαδίκτυο, ούτε να αναπαράγουμε ό,τι ακούμε ή διαβάζουμε από τον έναν ή τον άλλον. Πάντα οφείλουμε να βρισκόμαστε στον τόπο όπου γίνεται το έγκλημα, η ληστεία, η αεροπειρατεία, η πυρκαγιά, το ναυάγιο, το όποιο γεγονός. Είναι αδύνατο ένας ρεπόρτερ να ενημερώσει σωστά και αντικειμενικά την κοινή γνώμη αν δεν βρίσκεται στην πρώ-

τη γραμμή των γεγονότων. Αυτές τις αρχές τις εφάρμοσα σε όλη μου τη δημοσιογραφική σταδιοδρομία. Ακόμη και στην περίοδο κατά την οποία χρημάτισα για τρεις θητείες πρόεδρος των δημοσιογράφων της ΕΣΗΕΑ, κατάφερνα να βρίσκομαι πάντοτε στην πρώτη γραμμή των γεγονότων.

Έλεγα και λέω πάντα στους νεότερους συναδέλφους ότι η αξιοπιστία, η εγκυρότητα και η αποδοχή του κοινού δεν αγοράζονται, ούτε έρχονται ουρανοκατέβατες και από μόνες τους – κατακτώνται. Και μάλιστα κατακτώνται με πολλές δυσκολίες και πολλές θυσίες στον αγώνα της καθημερινής ενημέρωσης.

Οι άγριες δολοφονίες και τα άλλα εγκλήματα που περιλαμβάνονται στο βιβλίο καταγράφηκαν με ιδιαίτερη προσοχή, χωρίς υπερβολές, χωρίς ίχνος διαστρέβλωσης των πραγματικών περιστατικών. Παράλληλα, προσπάθησα να μεταδώσω –με τρόπο βέβαια– θετικά μηνύματα για το κοινωνικό σύνολο, παρά το γεγονός ότι στο βιβλίο περιλαμβάνονται, λόγω του θέματός του, σκληρές αγριότητες και απανθρωπιάς.

Είμαι βέβαιος ότι πολλές από αυτές τις υποθέσεις θα χρησιμεύσουν και στον ιστορικό του μέλλοντος, λόγω της αυθεντικότητάς τους και της πιστής καταγραφής των πραγματικών περιστατικών και μόνο.

Π.Σ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ

«Κομμάτια» ο παράφορος έρωτας

Είναι το έγκλημα που συντάραξε το πανελλήνιο και άφησε άναυδη την ελληνική κοινή γνώμη. Είναι το έγκλημα που, με τις ανατριχιαστικές του λεπτομέρειες, αποτέλεσε σταθμό στα αστυνομικά χρονικά της χώρας. Με αυτό το έγκλημα ασχολήθηκαν για πολύ καιρό και έζησα, από την πρώτη στιγμή της αποκάλυψής του, όλες τις φρικιαστικές πτυχές του.

Πρόκειται αναμφισβήτητα για ένα ερωτικό έγκλημα ζήλιας και πάθους. Ο δράστης ενήργησε με βάνανυση αγριότητα και με σκληρή και ανηλεή διάθεση, καταλήγοντας σε αυτό το ειδικό αποτέλεσμα. Οι εφημερίδες της εποχής, όπως και τα περιοδικά, αφιέρωσαν αμέτρητες σελίδες με ρεπορτάζ, σχόλια, παρατηρήσεις και απόψεις εγκληματολόγων και άλλων ειδικών, καθώς και πλήθος φωτογραφιών, ενώ τα ραδιοτηλεοπτικά μέσα αφιέρωσαν επίσης αμέτρητες ώρες στις ειδήσεις και στις εκπομπές τους για την πολύχροτη υπόθεση.

Ο άνθρωπος που πρωταγωνίστησε σε αυτή τη φοβερή ιστορία είναι ο Παναγιώτης Φραντζής, 27 χρονών, τότε

φοιτητής στην ΑΣΟΕΕ (σημερινό Οικονομικό Πανεπιστήμιο), που εργαζόταν παράλληλα και ως πλασιέ σε εταιρεία ενδυμάτων.

Θύμα ήταν η Ζωή (Ζωζώ τη φώναζαν) Φραντζή-Γαρμανή, 18 χρονών. Ήταν μια πανέμορφη κοπέλα, την οποία ο σύζυγός της στραγγάλισε και τεμάχισε με κρητικό μαχαίρι, τοποθετώντας στη συνέχεια τα έντεκα κομμάτια της σε νάιλον σακούλες και πετώντας τα σε κάδους απορριμμάτων, όπου ανακαλύφθηκαν τυχαία από συλλέκτη που έψαχνε στους κάδους για γραμματόσημα.

Θυμάμαι πως τότε είχαν βρεθεί όλα τα μέλη του σώματος της άτυχης γυναίκας πλην του κεφαλιού. Ο ιατροδικαστής Χρήστος Λευκίδης, μαζί με τον βοηθό του, τον Θανάση Σαρλή, τοποθέτησαν στο μάρμαρο του νεκροτομείου τα κομμάτια και «συναρμολόγησαν» το πτώμα. Έχω δει στη μακροχρόνια δημοσιογραφική μου καριέρα, και δεδομένου του ρεπορτάζ που κάλυπτα, αμέτρητα πτώματα σε εγκλήματα (ανθρωποκτονίες), σε τροχαία δυστυχήματα, σε ναυάγια, σε πυρκαγιές, σε αεροπορικά δυστυχήματα, σε αυτοκτονίες, καθώς και ανθρώπους που έχασαν τη ζωή τους με αιφνίδιο τρόπο. Αυτό το πτώμα ήταν εντελώς διαφορετικό από τα άλλα και θα το θυμάμαι σε όλη μου τη ζωή για δύο λόγους:

- α) γιατί ήταν τεμαχισμένο και ακέφαλο, και
- β) γιατί ήταν «αφράτο», ζωηρό, ήταν σαν άγαλμα, σαν να ζούσε ακόμα αυτή η πολύ όμορφη κοπέλα.

Θυμάμαι πως, όταν ολοκληρώθηκε η «συναρμολόγηση», διαφωνούσαμε με τον τότε αστυνομικό διευθυντή της Ασφάλειας Γιώργο Βασιλόπουλο για την ηλικία της γυναίκας, που μέχρι την ώρα εκείνη ήταν αγνώστων στοιχείων. Το κεφάλι δεν είχε βρεθεί. Εγώ υποστήριζα ότι

επρόκειτο για νέα κοπέλα, το πολύ έως 20 χρονών, ενώ εκείνος επέμενε ότι ήταν 25 και πάνω, και λέγαμε μάλιστα να βάλουμε στοίχημα μπίρες, αλλά δεν δέχθηκε. Ο Θανάσης Σαρλής, που παρακολουθούσε την έντονη διαφωνία μας, γελούσε. Τελικά, όπως είπαμε πιο πάνω, το θύμα ήταν 18 χρονών. Η κηδεία της όμορφης Ζωζώς έγινε σε στενό οικογενειακό κύκλο, στο νεκροταφείο του Κόκκινου Μύλου.

Ας δούμε όμως από την αρχή όλες τις τραγικές πτυχές αυτής της υπόθεσης.

Ο Παναγιώτης Φραντζής, από την πρώτη στιγμή που γνωρίστηκε με τη Ζωή, την ερωτεύθηκε σφόδρα. Δεν έβλεπε τίποτε άλλο στη ζωή του πέρα από τη Ζωζώ, την οποία υπεραγαπούσε. Παράλληλα, τη ζήλευε υπερβολικά, όπως αποδείχθηκε εκ των υστέρων. Αλλά κι εκείνη αγάπησε πολύ τον Παναγιώτη, όπως μας δήλωναν συγγενικά της πρόσωπα.

Έχει ενδιαφέρον η γνωριμία του ζευγαριού, όπως την περιέγραψε ο πατέρας της Ζωής στην προανάκριση, και αναλυτικότερα ενώ εξεταζόταν ως μάρτυρας στο κακουργιοδικείο. Να τι είπε ο Γιώργος Γαρμανής ενώπιον του δικαστηρίου:

«Ο δολοφόνος έμενε πολύ κοντά στο λύκειο που πήγαινε σχολείο η κόρη μου. Την πλησίασε. Η κόρη μου εκμυστηρεύτηκε στη μάνα της ότι κάποιος την πειράζει. Σκεφθείτε ότι είχε τόση εμμονή αυτός, που ερχόταν κάθε Σάββατο στη Ναύπακτο όπου παραθερίζαμε και αξίωνε σώνει και καλά να τη δει. Δεν αποδέχθηκα την πρότασή του. Μετά από μεγάλη επιμονή, τον δέχτηκα. Μου είπε ότι την αγαπούσε κι ότι θέλει να την παντρευτεί. Αυτό που σας αναφέρω, έγινε το καλοκαίρι του 1986. Τελικά

αναγκάστηκα να δώσω τη συγκατάθεσή μου. Ο γάμος έγινε τον Δεκέμβριο του 1986. Έχω τύψεις συνειδήσεως γιατί τον αποδέχθηκα! Πού να φανταζόμουνα αυτό το μακάβριο τέλος;»

Κατά τη διάρκεια της δίκης, ο Γαρμανής ερωτήθηκε από το δικαστήριο και για τις σεξουαλικές σχέσεις του δράστη με το θύμα – αν τα πήγαιναν καλά. Η ερώτηση έγινε επειδή ο Φραντζής είχε υποστηρίξει στην αστυνομία ότι η Ζωή τον είχε πει ανίκανο. Ο Γαρμανής απάντησε ως εξής:

«Δεν γνωρίζω αν σεξουαλικά ήταν ικανός. Ο ίδιος έλεγε ότι πριν είχε εβδομήντα γυναίκες. Δεν ρωτούσα από λεπτότητα. Η κόρη μου ήταν άπειρη. Ήταν ο πρώτος της άντρας. Αυτός τη ζήλευε υπερβολικά. Δεν την άφηνε να κάνει παρέα ούτε με φίλες της. Το γιατί δεν είχαν κάνει παιδί δεν το ξέρω, ίσως ήταν νωρίς, δεν ξέρω».

Για τη σχέση του με τη Ζωή, και τη γνωριμία τους ειδικότερα, ο Φραντζής μίλησε στον συνάδελφο Γιώργο Γκιώνη, με τον οποίο δουλεύαμε μαζί τότε στο Έθνος. Είπε ανάμεσα στα άλλα:

«Τη γνώρισα τον Οκτώβριο του 1985. Πήγαινε στο Η' Λύκειο και το γραφείο μου ήταν εκεί κοντά. Είναι πανέμορφη, την ερωτεύθηκα, κι έτσι άρχισε ο δεσμός μας. Είχε έντονη φιλαρέσκεια. Της άρεσε να τραβάει πάνω της τις ματιές των αντρών, αλλά αυτή να μη δίνει σημασία. Η σχέση μας ήταν τρομερά δύσκολη. Το είχε πάρει πάνω της επειδή ήταν όμορφη, αλλά το μυαλό της ήταν σαν μικρού παιδιού. Τσακωνόμασταν συχνά. Τον Ιανουάριο του 1986 χωρίσαμε γιατί δεν ήθελε να κάνουμε έρωτα, γιατί ήθελε να δοθεί μόνο στον άντρα που θα παντρευόταν. Μετά τον τσακωμό αρραβωνιάστηκα με μια άλλη κοπέλα, και μόλις το έμαθε πειράχτηκε και ζήλεψε. Μου είπε να τη χωρίσω

και να παντρευτούμε. Έτσι ξανασμίξαμε με τη Ζωζώ. Το καλοκαίρι πήγε διακοπές στη Ναύπακτο. Πήγαινα τακτικά και την έβλεπα κρυφά. Ενώ η ίδια με καλούσε να πάω, όταν πήγαινα, μ' έδιωχνε! Στο τέλος του καλοκαιριού πήγαμε μαζί στη Σχιάθο».

Ας συνεχίσουμε όμως την αφήγηση των γεγονότων. Μετά από γνωριμία περίπου δεκατεσσάρων μηνών το ζευγάρι παντρεύτηκε τον Δεκέμβριο του 1986 και νοίκιασε ένα διαμέρισμα στην οδό Νεμέσεως (στο δεύτερο όροφο), στην περιοχή των Κάτω Πατησίων, όπου και διέμενε.

Ο Παναγιώτης Φραντζής προέρχεται από μια ήσυχη, μικρομεσαίας τάξεως οικογένεια. Ο πατέρας του Σπύρος είναι συνταξιούχος των ΕΛΔΑ και η μητέρα του Μαρία καθηγήτρια μουσικής. Αυτή είχε διδάξει και στον Παναγιώτη πιάνο. Έχει και δύο άλλα αδέρφια (αδελφό και αδελφή). Τον πατέρα του τον γνώρισα, καθώς συναντηθήκαμε αρκετές φορές μετά το αποτρόπαιο έγκλημα. Πρόκειται για έναν καλοβαλμένο και σοβαρό άνθρωπο, ο οποίος δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που είχε κάνει ο γιος του και προσπαθούσε με μεγάλη επιμονή να βρει ελαφρυντικά.

Και η Ζωζώ προερχόταν από μια πολύ καλή και ήσυχη οικογένεια. Ο πατέρας της, Γιώργος Γαρμανής, είναι συνταξιούχος του δημοσίου – κάποιος γείτονας μάλιστα μου είχε πει ότι ήταν εφοριακός. Το ζεύγος Γαρμανή έχει κι έναν γιο, τον Χαράλαμπο, ο οποίος διαθέτει ιδιαίτερα μεγάλη δύναμη και υπομονή. Παρά τη συντριβή του για τον χαμό της αδελφής του, στάθηκε όρθιος, προσπαθώντας με πρωτοφανή ψυχραιμία να συνδράμει τους γονείς του και να τους δώσει κουράγιο για τη συμφορά που είχε βρει το σπίτι τους.

Σύμφωνα με τα όσα ισχυρίστηκε ο δράστης, από τότε

που παντρεύτηκαν, οι σχέσεις του ζευγαριού δεν ήταν καλές. Καβγάδιζαν συχνά για ασήμαντη αφορμή, ενώ οι έριδες και οι φιλονικίες κράτησαν περίπου έξι μήνες, οπότε και έγινε το κακό.

Φτάνουμε στην επίμαχη βραδιά της 24ης Ιουνίου 1987. Παναγιώτης και Ζωή κανονίζουν και βγαίνουν βόλτα στη Φωκίωνος Νέγρη. Εκεί, σε ένα μαγαζί, κάθισαν κι έφαγαν παγωτό. Καθώς έφευγαν, η Ζωή ζήτησε από τον Παναγιώτη να πάνε σε μια παμπ για να διασκεδάσουν.

«Δεν μπορώ άλλο απόψε. Είμαι κουρασμένος. Πάμε σπίτι» φέρεται να της είπε ο Φραντζής.

Ακολουθεί νέο επεισόδιο μεταξύ του ζευγαριού και φραστική επίθεση από τη Ζωή, η οποία παραπονιέται ότι δεν πάνε να διασκεδάσουν λίγο, σαν νέα παιδιά που είναι. Θυμωμένοι κι οι δυο τους, φτάνουν στο σπίτι. Η Ζωή κατεβαίνει από το αυτοκίνητο, ενώ ο Παναγιώτης πάει να βρει χώρο για να το παρκάρει. Η Ζωή ανεβαίνει στο διαμέρισμα και κλειδώνει την πόρτα. Όταν ανεβαίνει κι ο Παναγιώτης και χτυπάει το κουδούνι, εκείνη αρνείται να του ανοίξει. Ξαναχτυπά το κουδούνι και προσπαθεί να ανοίξει την πόρτα, αλλά η Ζωή δεν του ανοίγει με τίποτα. Ούτε του μιλάει.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση, ο Παναγιώτης σκέφθηκε να της τηλεφωνήσει. Κατέβηκε κάτω και πήγε στο περίπτερο στη γωνία, για να πάρει τηλέφωνο και να την παρακαλέσει να του ανοίξει. Εκείνη όμως δεν σήκωνε το τηλέφωνο, παρά το γεγονός ότι ο Παναγιώτης το άφησε αρκετή ώρα να χτυπάει.

Φεύγει από το περίπτερο. Ανεβαίνει ξανά στον δεύτερο όροφο. Παρακαλεί και πάλι τη Ζωή να του ανοίξει την πόρτα. Τελικά εκείνη πείθεται. Αφού ο Φραντζής μπαίνει

μέσα, δημιουργείται νέο επεισόδιο για το κλείδωμα της πόρτας και γιατί δεν πήγαν για διασκέδαση.

Όλα αυτά μου τα είπε ο ίδιος ο Φραντζής σε συζητήσεις-συνεντεύξεις μετά το φορικό έγκλημα. Ας συνεχίσω όμως την αφήγηση των γεγονότων.

Κι αυτός ο καβγάς δεν κράτησε για πολύ. Λίγο αργότερα, Παναγιώτης και Ζωή ξάπλωσαν στο κρεβάτι και έκαναν έρωτα, ξεχνώντας τα καβγαδάκια. Δεν πέρασε όμως ούτε ένα τέταρτο και ξαναμάλωσαν! Και τον νέο καβγά τον προκάλεσε η Ζωή, σύμφωνα πάντα με τους ισχυρισμούς του Φραντζή, δεδομένου ότι δεν θα μπορούσε να υπάρχει άλλη μαρτυρία. Οι διαπληκτισμοί συνεχίστηκαν εντονότερα και τα πράγματα πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο. Σε κάποια φάση, σηκώθηκαν και οι δύο από το κρεβάτι και συνέχισαν την έντονη λογομαχία.

Να τι ισχυρίστηκε ο Φραντζής για τη στιγμή του φονικού, επιμένοντας ότι επρόκειτο για ατύχημα:

«Υστερα απ' όλα αυτά, δεν άντεξα. Βγήκα εκτός εαυτού. Τα 'χασα και δεν ήξερα τι έκανα. Την άρπαξα και την έσπρωξα με δύναμη στην άκρη του κρεβατιού, χτυπώντας το κεφάλι της, το οποίο έβγαλε και αίματα. Βρισκόμουν, όπως αντιλαμβάνεσθε, σε πλήρη σύγχυση. Η Ζωή ήταν κάτω. Πλησίασα για να δω αν αναπνέει κι αν έχει σφυγμούς. Πιάνοντας το χέρι της, διαπίστωσα ότι δεν είχε σφυγμούς, ήταν νεκρή».

Εδώ θα πρέπει να διευκρινίσω ότι ο Φραντζής ψεύδεται. Ο ιατροδικαστής Χρήστος Λευκίδης διαπίστωσε ότι ο θάνατος της Ζωής επήλθε συνεπεία στραγγαλισμού με τα χέρια, και όχι από το χτύπημα στο κρεβάτι. Επίσης διαπίστωσε ότι ο δράστης έφερε ίχνη πάλης. Δηλαδή το ζευγάρι είχε έρθει στα χέρια και η κοπέλα προσπάθησε

να αμυνθεί και να ξεφύγει, χωρίς όμως να τα καταφέρει. Η δολοφονία της δεκαοκτάχρονης γυναίκας διαπράχθηκε τις πρώτες πρωινές ώρες (περίπου στις 2:30 π.μ.) της 25ης Ιουνίου 1987.

Αφού στραγγάλισε τη γυναίκα του, ο Φραντζής σκέφθηκε να βρει τρόπο να την εξαφανίσει για να γλιτώσει από τις συνέπειες. Ήθελε να φανεί ότι η Ζωή τον είχε εγκαταλείψει και είχε εξαφανιστεί. Δεν πίστευε εκείνη τη στιγμή ότι θα μπορούσαν να βρεθούν τα μέλη του σώματός της και να αποκαλυφθεί ο δολοφόνος. Νόμιζε ότι το πρωί θα περνούσε το απορριμματοφόρο και θα άδειαζε τον κάδο, και ότι κατά συνέπεια δεν θα βρισκόταν ποτέ το τεμαχισμένο πτώμα της νεαρής συζύγου του.

Αποφάσισε λοιπόν να κόψει κομμάτια το πτώμα, να το βάλει σε σακούλες και να τις πάει σε κάποιον κάδο. Για τον σκοπό αυτό, σήκωσε το άψυχο κορμί της Ζωζώς και το τοποθέτησε πάνω στο κρεβάτι. Βγήκε στη συνέχεια από το διαμέρισμα και κατέβηκε κάτω. Πήγε στο αυτοκίνητό του και πήρε ένα κρητικό μαχαίρι που είχε στο πορτομπαγκάζ. Ανέβηκε μετά στην κουζίνα, πήρε από ένα ντουλαπάκι ένα μικρό σφυρί και πήγε στην κρεβατοκάμαρα. Της έβγαλε το μπλουζάκι που φορούσε, σήκωσε το πτώμα και το μετέφερε στην μπανιέρα. Πήρε το μαχαίρι κι άρχισε να κόβει το κορμί της αγαπημένης του με εκπληκτική ψυχραιμία, αλλά και «δεξιτεχνία», πράγμα που μου είχε κάνει τότε ιδιαίτερη εντύπωση.

Θα διακόψω για λίγο την αφήγηση των ανατριχιαστικών λεπτομερειών για να σας αναφέρω ένα χαρακτηριστικό στιγματίοτυπο και μια συζήτηση που είχα με τον δράστη.

Η μακάβρια «προτροπή»

Θυμάμαι τον Φραντζίη κατά τη μέρα της αναπαράστασης του φρικιαστικού εγκλήματος. Ήταν ψύχραιμος, σχεδόν ατάραχος, και έδειχνε εντελώς αδιάφορος. Απαντούσε σε όλες τις ερωτήσεις των αστυνομικών, του εισαγγελέα και του ιατροδικαστή. Πριν απομακρυνθούν από την μπανιέρα, πλησίασα τον δράστη και τον ρώτησα αν είχε δουλέψει ποτέ σε χασάπικο και πώς είχε καταφέρει να τεμαχίσει το πτώμα της Ζωής με τόση ακρίβεια. Πάγωσα από την απάντηση που πήρα:

«Ακούστε, κύριε Σόμπολε, δεν είναι ανάγκη να δουλέψω σε κρεοπωλείο για να ξέρω. Είναι πολύ εύκολο. Δεν είναι τίποτα το δύσκολο, αρκεί να σημαδεύεις τις κλειδώσεις. Μπορείς να δοκιμάσεις και θα δεις ότι είναι πολύ εύκολο...»

«Δηλαδή τι μου λες, ρε Παναγιώτη, να κάνω, να σκοτώσω κι εγώ μια γυναίκα και να δοκιμάσω πόσο εύκολα τεμαχίζεται το πτώμα;» παρατήρησα. Εκείνος με κοίταξε αμήχανα και δεν μου απάντησε.

Τον ξαναρώτησα για τη διαδικασία του τεμαχισμού και για το πώς αισθανόταν. Απάντησε:

«Αυτή η νύχτα ήταν η χειρότερη της ζωής μου. Προβληματίστηκα έντονα τι θα την έκανα αφού ήταν ήδη νεκρή. Δεν μπορούσα και να μεταφέρω ολόκληρο το πτώμα, καθώς ήταν αρκετά βαριά και ψηλή. Να φώναζα κάποιον, δεν γινόταν. Πάντως πρέπει να σας πω ότι ήμουν σε κακή κατάσταση. Έκανα εμετό όταν την τεμαχίζα και σταματούσα... Ξανάρχιζα... Υπήρχε και μια έντονη μυρωδιά από τα αίματα... Όμως την αγαπώ! Την αγαπώ πολύ... Την αγαπώ...»

Εδώ θα πρέπει να επισημάνω ότι πάντοτε όταν μου

μιλούσε, όπως και σε άλλους συναδέλφους, στον εισαγγελέα και σε αστυνομικούς, μιλούσε σαν να ζούσε η Ζωή. Πάντα σε ενεστώτα.

Ας συνεχίσουμε όμως την εξιστόρηση των γεγονότων.

Ο Φραντζής, στη συνέχεια, έκοψε χέρια, πόδια, κορμό, κεφάλι, συνολικά έντεκα κομμάτια. Εκείνο που συγκλονίζει πραγματικά, ακόμα περισσότερο, είναι οι επόμενες κινήσεις του, που μας αφήνουν άναυδους. Όταν της έκοψε το κεφάλι από τη βάση του λαιμού, το κράτησε στα χέρια του και το κοιτούσε! Στην ιατροδικαστική έκθεση που συνέταξε ο ιατροδικαστής Λευκίδης, υπήρχαν συγκλονιστικές λεπτομέρειες, και συγκεκριμένα αναφερόταν ότι ο Φραντζής με το μαχαίρι είχε βγάλει τις κόρες των ματιών της Ζωής, ενώ της είχε κόψει και τη μύτη! Της έκοψε και τα αυτιά, με σκοπό να την παραμορφώσει! Της έκοψε και τα μαλλιά, ενώ διαπιστώθηκε ότι την είχε χαρακώσει με το μαχαίρι στο πρόσωπο!

Αφού ολοκλήρωσε το μακάβριο έργο του ο μακελάρης, πήρε νάιλον σακούλες από την κουζίνα και άρχισε να τοποθετεί ένα ένα τα κομμάτια μέσα σε αυτές. Επίσης, μέσα στις τσάντες έβαλε το εσώρουχο της Ζωζώς, που ήταν σχισμένο (κατά τον ιατροδικαστή διεξάχθηκε πάλι μεταξύ τους πριν τον έρωτα που ισχυρίστηκε ο Φραντζής ότι έκαναν), μια μπλούζα και διάφορα άλλα προσωπικά αντικείμενα της άτυχης γυναίκας. Όλη αυτή η διαδικασία, κατά τον ιατροδικαστή και τους άλλους ειδικούς, πρέπει να διήρκεσε περίπου τρεις ώρες.

Ο Φραντζής πήρε στη συνέχεια τις τσάντες με τα κομμάτια του πτώματος και τις έβαλε στο πορτομπαγκάζ του αυτοκινήτου του, μεταφέροντάς τις στην οδό Αιλιανού, όχι

σε πολύ μεγάλη απόσταση από το διαμέρισμα του ζευγαριού. Εκεί, έναντι του αριθμού 12, υπήρχε ένας μεγάλος κάδος απορριμμάτων του Δήμου Αθηναίων. Μέσα σε αυτόν τον κάδο πέταξε τις σακούλες με τα περισσότερα μέλη του πτώματος και κάποια αντικείμενα. Τα υπόλοιπα τα πέταξε σε διάφορα σημεία συγκέντρωσης απορριμμάτων. Του έμεινε η σακούλα με το κεφάλι, την οποία κράτησε και μετέφερε αλλού: την πέταξε σε κάδο απορριμμάτων στην πλατεία του Αγίου Παντελεήμονος Αχαρνών, κοντά στην εκκλησία.

Στη συνέχεια, επέστρεψε σπίτι. Βρήκε το σφυράκι που είχε χρησιμοποιήσει για τον τεμαχισμό του πτώματος και, αφού το έπλυνε καλά, το τοποθέτησε και πάλι στο ντουλάπι της κουζίνας, απ' όπου το είχε πάρει. Έπλυνε πολύ καλά την μπανιέρα, ώστε να μην αφήσει ίχνη αίματος, καθώς και τα σεντόνια και τα άλλα ρούχα που ήταν ματωμένα. Επειδή υπήρχαν αίματα και στο στρώμα, τα οποία δεν μπορούσε να καθαρίσει, το γύρισε ανάποδα για να μη φαίνονται. Το κρητικό μαχαίρι που είχε χρησιμοποιήσει για τον τεμαχισμό του πτώματος ισχυρίστηκε ότι το πέταξε στη θάλασσα, στο λιμάνι του Πειραιά. Υπέδειξε μετά τη σύλληψή του το ακριβές σημείο, βούτηξαν οι βατραχάνθρωποι του Λιμενικού Σώματος, έψαξαν για ώρες στα γύρω σημεία, αλλά δεν μπόρεσαν να το εντοπίσουν.

Αφού όλα τα «τακτοποίησε» για να μην αποκαλυφθούν τα τερατουργήματά του, ο Παναγιώτης Φραντζής έφυγε το πρωί από το σπίτι του και πήγε στη δουλειά του, σαν να μη συνέβαινε τίποτα. Πίστεψε κι αυτός, όπως τόσοι άλλοι, ότι είχε διαπράξει το τέλειο έγκλημα και δεν επρόκειτο να αποκαλυφθεί.

Τα σχέδιά του, όμως, τα χάλασε ο Κωνσταντίνος Βου-

ζίκας, ιδιωτικός υπάλληλος και μανιώδης συλλέκτης γραμματοσήμων. Έφταχνε για γραμματόσημα και βρήκε τεμαχισμένο πτώμα! Ο Βουζίκας ενημέρωσε την αστυνομία και αργότερα, κατά την εξέτασή του, είπε:

«Πήγα στον κάδο απορριμμάτων, όπως έκανα πολλές φορές ψάχνοντας για γραμματόσημα. Έχω συλλογές γραμματοσήμων πολλές και αυτό είναι το χόμπι μου. Ψάχνοντας λοιπόν μέσα στον κάδο, έσκισα μια νάιλον σακούλα σκουπιδιών και βγήκε κάτι σαν κρέας χοιρινό. Πάλι σκέφθηκα ότι αν ήταν χοιρινό, θα έπρεπε να είχε ουρά. Σκίζοντάς την περισσότερο, είδα ότι περιείχε τη λεκάνη ανθρώπινου σώματος, της γυναίκας. Αντιλαμβάνεσθε ότι έμεινα άφωνος! Έπαθα σοκ, τι να σας πω, δεν μπορώ να σας περιγράψω αυτό που ένιωσα βλέποντας αυτό το φρικτό θέαμα! Δεν είχα τη δύναμη να συνεχίσω να σκίζω τη σακούλα και ειδοποίησα την αστυνομία».

Φτάνοντας οι αστυνομικοί, και ανοίγοντας τις σακούλες που ήταν στον κάδο, ανατρίχιασαν. Ενημερώθηκαν οι αρμόδιοι και η Σήμανση, ενώ σήμανε παντού συναγερμός. Στον τόπο μαζεύτηκε πολύς κόσμος.

Ενημερώθηκα αμέσως για τη συγκλονιστική υπόθεση και έσπευσα με το συνεργείο και τους συναδέλφους της ΕΡΤ, Πάνο Γιαννόπουλο, οπερατέρ, και Παναγιώτη Κάβουρα, ηχολήπτη, στην οδό Αιλιανού. Δεν είχαν παραλάβει ακόμα τις σακούλες με τα κομμάτια του πτώματος και περίμεναν να έλθει και ο ιατροδικαστής. Ο άνθρωπος που είχε εντοπίσει το μακάβριο εύρημα ήταν φοβερά σοκαρισμένος. Μας είπε όσα ανέφερα πιο πάνω. Βλέπαμε γυναίκες να σφίγγουν το πρόσωπό τους και να κλαίνε, ενώ άλλες γύριζαν απότομα απ' την άλλη μόλις αντίκριζαν το περιεχόμενο του κάδου.

Όλες και όλοι ρωτούσαν ποια ήταν η νεκρή. Θυμάμαι μια ηλικιωμένη που με πλησίασε και μου είπε με παρακλητικό ύφος:

«Πες μου, παιδάκι μου, ποια είναι αυτή η κοπέλα, εσύ ξέρεις, είσαι δημοσιογράφος! Ποια μανούλα θα την κλάψει;»

Προσπάθησα να την καθησυχάσω λέγοντας ότι κανένας δεν γνώριζε εκείνη την ώρα ποια ήταν η γυναίκα. Το ίδιο ερωτηματικό όμως βασάνιζε και μένα, όπως και τον ιατροδικαστή, τους αστυνομικούς και όλους όσοι ήμαστε εκεί συγκεντρωμένοι.

Ψάχνοντας και στους άλλους χώρους απορριμμάτων, οι αστυνομικοί βρήκαν και τα υπόλοιπα κομμάτια μέσα στις σακούλες, όπως και τα αντικείμενα της Ζωζώς. Τα μετέφεραν στο νεκροτομείο, όπου ο ιατροδικαστής Λευκίδης με τον βοηθό του, Σαρλή, προσπαθούσαν να «συναρμολογήσουν» το πτώμα. Εκεί είχα φτάσει κι εγώ με το συνεργείο και με τον φωτορεπόρτερ Βασίλη Ζησόπουλο, της εφημερίδας Έθνος, όπου εργαζόμουν εκείνη την εποχή παράλληλα με την ΕΡΤ.

Όλα είχαν βρεθεί, έλειπε όμως το κεφάλι της γυναίκας, η οποία παρέμενε αγνώστων στοιχείων. Την υπόθεση ανέλαβαν οι αστυνομικοί της Δίωξης Ανθρωποκτονιών της Ασφάλειας, οι οποίοι αναζητούσαν παντού κάποιο στοιχείο που θα τους οδηγούσε στην ανακάλυψη της ταυτότητας του θύματος. Η εξιχνίαση ήταν το επόμενο στάδιο των ερευνών.

Ένα τμήμα χεριού ήταν τοποθετημένο σε μια μικρή νάιλον σακούλα. Μέσα σε αυτή, οι αστυνομικοί βρήκαν και μια απόδειξη από κρεοπωλείο. Οι ελπίδες τους αναπτέρωθηκαν. Βρήκαν το κρεοπωλείο και μίλησαν με τον

κρεοπώλη Κωνσταντίνο Δριμούση, ο οποίος έδωσε όσα στοιχεία μπόρεσε να θυμηθεί για την κοπέλα που είχε φωνίσει από το μαγαζί του. Δεν τη γνώριζε, δεν ήταν τακτική πελάτισσα. Έστω όμως και από τα λίγα στοιχεία που έδωσε, οι αστυνομικοί πλησίασαν πολύ κοντά στην αποκάλυψη των στοιχείων του ζευγαριού Φραντζή.

Στο μεταξύ, εμείς μεταδίδαμε συνέχεια ρεπορτάζ στο ραδιόφωνο και την τηλεόραση, ενώ ο τότε διευθυντής του *Έθνους*, Αλέκος Φιλιππόπουλος, μου έδωσε εντολή να συγκεντρώσω όσα στοιχεία γινόταν και να αρχίσω να γράφω. Μου είπε και ο τότε αρχισυντάκτης, Νίκος Νικολαΐδης, ότι θα αφιερώναμε πολλές σελίδες για το θέμα, ζητώντας μου μάλιστα και όσο φωτογραφικό υλικό μπορούσαμε να συγκεντρώσουμε. Το πρόβλημα ήταν ότι δεν γνωρίζαμε ως εκείνη την ώρα ποια ήταν η γυναίκα και πού έμενε, για να μπορέσουμε να πάμε στο σπίτι της και στη γειτονιά της και να μιλήσουμε με συγγενικά και άλλα πρόσωπα, ρίχνοντας φως στο μυστήριο.

Κι ενώ οι αστυνομικοί με τη βοήθεια του κρεοπώλη έφταναν στην ανακάλυψη της γυναίκας, και ενώ τα μέσα ενημέρωσης χάλαγαν τον κόσμο με τη φοβερή υπόθεση, τα πράγματα πήραν νέα τροπή. Μόλις πληροφορήθηκε ο Φραντζής ότι τα κομμάτια του πτώματος είχαν βρεθεί, σκέφθηκε ότι το παιχνίδι ήταν πλέον χαμένο. Δεν είχε καμιά ελπίδα να γλιτώσει. Πήγε και βρήκε τον δικηγόρο του και τον συμβουλευτηκε, λέγοντάς του ότι σκεπτόταν να παραδοθεί. Εκείνος τον προέτρεψε πράγματι να παραδοθεί και να τα πει όλα στην αστυνομία. Έτσι, ειδοποιείται από τον δικηγόρο η Ασφάλεια ότι ο δράστης του φοβερού εγκλήματος κατευθύνεται προς τη λεωφόρο Αλεξάνδρας για να παραδοθεί στις αρχές.

Είδα για πρώτη φορά τον Παναγιώτη Φραντζί στο γραφείο του τότε προϊσταμένου της Δίωξης Κοινού Εγκλήματος, Σπύρου Ράικου. Ο άνθρωπος ήταν αλλού γι' αλλού! Έκανε σαν να τα είχε χαμένα. Ομολόγησε ότι αυτός είχε κομματιάσει τη γυναίκα με το μαχαίρι και το σφυρί, επέμενε όμως ότι δεν την είχε σκοτώσει και πως ο θάνατός της οφειλόταν σε ατύχημα. Χτύπησε δηλαδή στο κεφάλι όταν την έσπρωξε, κι εκείνη πέθανε.

Οι αστυνομικοί τον ρώτησαν πού είχε πετάξει το κεφάλι της γυναίκας του και, με ένα αυτοκίνητο της Ασφάλειας, πήγαν μαζί του στην περιοχή του Αγίου Παντελεήμονα και τους υπέδειξε τον κάδο. Σηκώνοντας το καπάκι οι αστυνομικοί, ανάμεσα στις άλλες σακούλες βρήκαν και την επίμαχη, με το κομμένο κεφάλι της Ζωζώς. Ευτυχώς, μέχρι την ώρα εκείνη δεν είχε περάσει το απορριμματοφόρο, κι έτσι «συναρμολογήθηκε» ολόκληρο το πτώμα, φυσικά με εντελώς παραμορφωμένο και αγνώριστο το κεφάλι.

Την άλλη μέρα, 26 Ιουνίου 1987, οι εφημερίδες έκαναν πρωτοσέλιδο το θέμα, και με πολλές σελίδες ρεπορτάζ και φωτογραφίες. Ο Αλέκος Φιλιππόπουλος πήρε τις φωτογραφίες που είχαμε τραβήξει με τον συνάδελφο φωτορεπόρτερ Βασίλη Ζησόπουλο και, ανάμεσα στις άλλες, έδωσε εντολή να δημοσιευθεί σε εσωτερική σελίδα μια φωτογραφία που συγκλόνισε το πανελλήνιο και έμεινε στην ιστορία. Ήταν η φωτογραφία που έδειχνε, πάνω στο μαρμαρο, «συναρμολογημένο» το πτώμα, χωρίς το κεφάλι, που δεν είχε ακόμα βρεθεί την ώρα που τραβήχτηκε η φωτογραφία. Πάνω από το κομματιασμένο πτώμα εικονίζονται ο ιατροδικαστής Λευκίδης, ο βοηθός του, τεχνικός του νεκροτομείου, Σαρλής, κι εγώ, που συζητούσαμε για

το πώς μπόρεσε κι έκανε ο άνθρωπος αυτός ένα τέτοιο τερατούργημα.

Για τη δημοσίευση της συγκεκριμένης φωτογραφίας είχαμε δικαστικές περιπέτειες ως εφημερίδα, αλλά τελικά αθωωθήκαμε από το δικαστήριο.

Αυτή τη φωτογραφία εξάλλου, την οποία έχω στο αρχείο μου, κάποιοι συνάδελφοι με παρότρυναν να τη βάλω στο βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας. Όμως δεν το έκανα. Πέραν του ότι μπορεί να προκαλούσε και πάλι προβλήματα με τις δικαστικές αρχές, δεν ξέρω πόσο θα βοηθούσε στα θετικά μηνύματα που θέλω να μεταδίδω, με κάθε υπόθεση, στο κοινωνικό σύνολο.

Οι εφημερίδες, τα περιοδικά και τα ραδιοτηλεοπτικά μέσα ενημέρωσης συνέχισαν για καιρό ακόμη να αναφέρονται στην πολύκροτη υπόθεση της δολοφονίας και του τεμαχισμού του πτώματος της δεκαοκτάχρονης Ζωής Φραντζί-Γαρμανή από τον σύζυγό της. Ο Παναγιώτης Φραντζίς προφυλακίστηκε και η δίκη του προσδιορίστηκε αργότερα για τα τέλη Σεπτεμβρίου του 1988.

Σύμφωνα με την ενημέρωση που είχα από τη συνάδελφο του δικαστικού ρεπορτάζ και αγαπητή φίλη Γκέλυ Αλμαλιώτου, αλλά και από τα ρεπορτάζ που η ίδια δημοσίευε καθημερινά κατά τη διάρκεια της δίκης, ο Φραντζίς ως την ημέρα της απόφασης υποστήριζε ότι ο θάνατος της Ζωής ήταν ατύχημα, και όχι έγκλημα. Η δίκη κράτησε πολλές μέρες, δεδομένου ότι οι μάρτυρες κατηγορίας και υπεράσπισης ήταν περίπου εκατόν δέκα. Κατά την ακροαματική διαδικασία, δημιουργήθηκαν αρκετά επεισόδια, και πολλές φορές οι γονείς της άτυχης Ζωζώς επιχείρησαν να λιντσάρουν τον κατηγορούμενο, ο οποίος έδειχνε αδιάφορος.

Είχα περάσει από το δικαστήριο τη δεύτερη μέρα της δίκης και είδα γνωστά πρόσωπα συγκεντρωμένα και από τις δύο οικογένειες, καθώς και γείτονες με τους οποίους είχα μιλήσει κάνοντας ρεπορτάζ όταν είχε αποκαλυφθεί η υπόθεση. Είδα τη χαροκαμένη μάνα της Ζωής, την κυρία Μελαχροινή, και τον πονεμένο πατέρα της, Γιώργο Γαρμανή, συντετριμμένους, να κλαίνει και να διαμαρτύρονται σε διάφορες φάσεις της δίκης.

Ο πατέρας της κρατούσε ένα απόκομμα της εφημερίδας *Έθνος* με το κομματιασμένο πτώμα της Ζωής (τη φωτογραφία που ανέφερα πιο πάνω) και φώναζε με λυγμούς:

«Ορίστε, κύριοι δικαστές, κοιτάξτε, κυρίες και κύριοι στο ακροατήριο, πώς μου το 'κανε το παιδί μου αυτός ο φονιάς! Κοιτάξτε κόσμε πώς έκανε το κοριτσάκι μου ο αλήτης που να μη λιώσει...»

Είδα και τον Σπύρο Φραντζή και τη σύζυγό του Μαρία, να κάθονται από την άλλη πλευρά και να ζουν κι αυτοί το δικό τους δράμα. Ο Σπύρος Φραντζής, όταν ο εισαγγελέας της έδρας Κυριάκος Καρούτσος πρότεινε να επιβληθεί στον κατηγορούμενο η ποινή του θανάτου, πετάχτηκε από τη θέση του φωνάζοντας:

«Όχι θάνατο. Ένα ατύχημα ήταν, που το 'κανε κακούργημα, επειδή έπαθε παράκρουση ο γιος μου. Είναι αθώος ο γιος μου, πιστέψτε με...»

Αξίζει να αναφέρω ότι στην απολογία του ο Παναγιώτης Φραντζής έκλαψε με λυγμούς μιλώντας για τον τεμαχισμό του πτώματος της γυναίκας του. Είπε χαρακτηριστικά:

«Το τεμάχισα γιατί ήθελα να το εξαφανίσω. Όχι για το τομάρι μου. Σκεπτόμουνα χίλια δυο πράγματα εκείνη την ώρα. Την πήγα στην τουαλέτα και της έκοφα πρώτα το

χέρι. Σταμάτησα πολλές φορές και ήθελα να τα παρατήσω. Σκέφθηκα όμως πώς θα το δικαιολογούσα μετά. Για αυτό έπρεπε να ολοκληρώσω τον τεμαχισμό...»

Στην απολογία του επαναλάμβανε τον γνωστό του ισχυρισμό, ότι δηλαδή δεν είχε σκοτώσει τη Ζωή και ότι ο θάνατός της ήταν ατύχημα. Υποστήριξε συγκεκριμένα:

«Δεν τη σκότωσα. Ήταν ατύχημα. Δέχομαι μόνο την προσβολή νεκρού [το αδίκημα δηλαδή που αφορούσε στον τεμαχισμό του πτώματος]. Λυπάμαι που δεν είχα την ψυχραιμία να αντιδράσω διαφορετικά όταν είδα τη Ζωή να είναι νεκρή. Δεν τη στραγγάλισα. Την έσπρωξα, χτύπησε στην άκρη του κρεβατιού και πέθανε. Θα έχω τύψεις σε όλη μου τη ζωή. Δεν θα συγχωρήσω ποτέ τον εαυτό μου που δεν μπόρεσα να δείξω ψυχραιμία εκείνη τη στιγμή που πέθανε η Ζωή. Φονιάς δεν είμαι εγώ και ούτε πρόκειται να γίνω...»

Τελικά η απόφαση του δικαστηρίου εκδόθηκε την 1η Οκτωβρίου 1988. Το κακουργιοδικείο της Αθήνας έκρινε ένοχο τον Παναγιώτη Φραντζί για ανθρωποκτονία από πρόθεση που διαπράχθηκε κατά τρόπο ιδιαιζόντως απεχθή, καθώς και για περιύβριση νεκρού, χωρίς κανένα ελαφρυντικό. Για την ανθρωποκτονία της συζύγου του Ζωής το δικαστήριο επέβαλε την ποινή της ισόβιας κάθειρξης. Για το αδίκημα της περιύβρισης νεκρού επέβαλε φυλάκιση 2 ετών. Όπως προαναφέρθηκε, η κατηγορία αυτή αφορά στον τεμαχισμό του πτώματος, το κόψιμο της μύτης, των αυτιών και των μαλλιών, καθώς και την εξαγωγή των ματιών της με το μαχαίρι. Η απόφαση του δικαστηρίου λήφθηκε κατά πλειοψηφία 5-2. Τα δύο μέλη που μειοψήφησαν είχαν τη γνώμη ότι στον Φραντζί θα έπρεπε να επιβληθεί η ποινή του θανάτου.

Όταν αποκαλύφθηκε η υπόθεση Φραντζή, επανήλθε στην επικαιρότητα ένα άλλο φρικιαστικό, παρόμοιο έγκλημα, που είχε γίνει το 1931 στην περιοχή του Χαροκόπου, και είχε συνταράξει την κοινή γνώμη.

Ήταν η δολοφονία και ο τεμαχισμός του πτώματος του μεγαλοεργολάβου Δημήτρη Αθανασόπουλου, τον οποίο σκότωσαν και τεμάχισαν η σύζυγός του, Φούλα, η πεθερά του, Κάστρω, η υπηρέτριά τους, Μπέλλου, και ο ανιψιός της Κάστρως, Μοσκιός.

Εδώ θα πρέπει να επισημάνω ότι από αυτόν τον Μοσκιό είχε μείνει η έκφραση που λέμε και ακούμε συχνά: «Κάνει το Μοσκιό».

Είχε χαρακτηριστεί τότε ως «το έγκλημα του αιώνα» και απαθανατίστηκε από τη λαϊκή μούσα, με το γνωστότατο τραγούδι του ρεμπέτη Ιάκωβου Μοντανάρη υπό τον τίτλο «Κακούργα πεθερά»:

Στου Χαροκόπου τα στενά, μια μικροπαντρεμένη,
εσκότωσε τον άντρα της, βρε τη δαιμονισμένη

και σε άλλη στροφή:

Καημένε Αθανασόπουλε, τι σου 'μέλλε να πάθεις,
από κακούργα πεθερά τα νιάτα σου να χάσεις.

Δάσκαλός μου στη δημοσιογραφία τον πρώτο καιρό ήταν ο γνωστός δημοσιογράφος του αστυνομικού ρεπορτάζ Σεβαστιανός Αρνέλλος (εμείς τον λέγαμε κύριο Σέβο), ο οποίος εργαζόταν στις εφημερίδες *Ακρόπολις* και *Μακεδονία* (γραφεία Αθήνας). Την εποχή που έγινε το έγκλημα Φραντζή ήταν πλέον συνταξιούχος. Πήγα και τον βρήκα την επομένη, για να μου μιλήσει για το έγκλημα του Αθανασόπουλου, με το οποίο, το 1931, είχε ασχοληθεί για πολλές μέρες. Με ευχαρίστηση μου έδωσε πολλές λεπτομέρειες

και μου περιέγραψε τη δολοφονία και την εξιχνίασή της. Νομίζω ότι αξίζει τον κόπο να μεταφέρω αυτά που μου είχε πει τότε ο Σέβος Αρνέλλος (σήμερα δεν ζει).

«Καημένε Αθανασόπουλε....»

«Ήμουν κι εγώ νέος δημοσιογράφος τότε. Θυμάμαι στις αρχές Ιανουαρίου του 1931 μάθαμε από την αστυνομία ότι στην κοίτη του Κηφισού βρέθηκε μέσα σε τσουβάλι της ρίγας τεμαχισμένο πτώμα ανδρός. Ακολούθησαν έρευνες της Γενικής Ασφάλειας Αθηνών –διοικητής της ήταν τότε ο Αριστοτέλης Κουτσουμάρης, προερχόμενος από τη Χωροφυλακή– για να αποκαλυφθεί η ταυτότητα του θύματος του στυγερού εγκλήματος. Επρόκειτο για τον εργολάβο οικοδομών Δημήτρη Αθανασόπουλο, που έμενε στου Χαροκόπου. Το πτώμα μεταφέρθηκε στο Ιατροδικαστικό Εργαστήριο, του οποίου διευθυντής την εποχή εκείνη ήταν ο καθηγητής της Ιατροδικαστικής Ιωάννης Γεωργιάδης, με επιμελητή τον Γρηγόριο Κάτσα.

»Τα μέλη του πτώματος είχαν αποχωριστεί με τόση μαεστρία, ώστε για μια στιγμή ο Γεωργιάδης λέει: “Ο Θεός να με βγάλει ψεύτη... Τα μέλη είναι τόσο τεχνικά αποχωρισμένα ώστε να σου δημιουργούν την εντύπωση ότι αυτό πρέπει να είναι έργο χειρουργού! Εύχομαι να βγω ψεύτης”.

»Αυτά τα λόγια, τα οποία τα άκουσαν οι αστυνομικοί, αλλά και εγράφησαν στις εφημερίδες, είχαν ως αποτέλεσμα να συλληφθεί ο χειρουργός Κάρτσωνας, συγγενής της συζύγου του Αθανασόπουλου, Φούλας.

»Φυσικά ο γιατρός αρνήθηκε την κατηγορία ότι έχει σχέση με το ειδεχθές αυτό έγκλημα. Οι αστυνομικοί, όμως, δεν πίστεψαν τα λόγια του Κάρτσωνα και ο χειρουργός

κρατήθηκε και ανακρινόταν συνεχώς. Αναστάτωση και αποτροπιασμός στην κοινή γνώμη. Όλο το βάρος των ερευνών έπεσε στη νεοσύστατη Αστυνομία Πόλεων (στην Αθήνα ιδρύθηκε το 1925, με πρώτο διευθυντή τον Ιωάννη Καλυβίτη), και κυρίως στον Κουτσουμάρη, διευθυντή Ασφαλείας, όπως αναφέραμε.

»Οι ανακρίσεις και οι έρευνες άρχισαν από την οικογένεια του Δημήτρη Αθανασόπουλου, δηλαδή από τη σύζυγο του τραγικού θύματος, Φούλα, την πεθερά του, Κάστρω, τον ανιψιό της, Μοσχιό, και την υπηρέτρια, Μπέλλου. Οι δημοσιογράφοι, και ιδιαίτερα οι αστυνομικοί συντάκτες της εποχής εκείνης Βενιζέλος Ζερβέας, Σπύρος Λεωτσάκος και εγώ, δεν μπορούσαμε να πλησιάσουμε στο σπίτι του Αθανασόπουλου. Μόνο με κιάλια μπορούσαμε να δούμε κάτι. Αλλά, όμως, δεν θέλαμε να δούμε, αλλά να ακούσουμε... Περιμέναμε να βγει κάποιος από το σπίτι του Αθανασόπουλου, να τον πλευρίσουμε και να μας δώσει μερικές πληροφορίες...

»Κάποια στιγμή βγήκε η υπηρέτρια Μπέλλου και πήγε στο γειτονικό μπακάλικο. Την πλησιάζω και μπαίνω κι εγώ στο κατάστημα. Τη ρωτάω τι γίνεται στο σπίτι του Αθανασόπουλου, τι λένε οι αστυνομικοί, τι λέει η γυναίκα του, κλπ. Εκείνη δεν απαντούσε. Ψώνισε κάτι και σαν αλαφιασμένη πήγε να τρέξει. Πριν όμως το “σκάσει”, της λέω: “Εσύ το έχεις κάνει το έγκλημα... Εσύ, σαν χωριατοπούλα, ξέρεις και κόβεις τα σφαχτά...”.

»Μόλις τ’ άκουσε αυτό ο μπακάλης, ξαφνιάστηκε. Γύρισε προς την Μπέλλου και της λέει: “Γι’ αυτό πήρες τον σπάγγο, τη σακοράφα και το τσουβάλι της ρίγας;”. Κιτρίνισε η Μπέλλου.

»Δεν πίστευα στ’ αυτιά μου μ’ αυτά που άκουγα!

Επεμβαίνω τότε και λέω στον μπακάλη: “Μη λες του κοριτσιού τέτοια πράγματα, εγώ αστεία το είπα”. Έφυγε η Μπέλλου, την ακολούθησα, αλλά εκείνη δεν ήθελε να πει κουβέντα. Γυρίζω πίσω στον παντοπώλη και του ζήτησα να μου δώσει ένα κουβάρι σπάγγο από εκείνον –όπως είπε– που είχε αγοράσει η Μπέλλου. Το παίρνω και το πάω στο Ιατροδικαστικό Εργαστήριο και το παραδίδω στην επιμελήτρια Αλχημήνη Τσεβά. Της λέω να μου πει εάν ο σπάγγος είναι ίδιος με εκείνον που έχουν ραφτεί τα τσουβάλια. Η απάντηση: Ακριβώς ο ίδιος!

»Αμέσως πήγα στην εφημερίδα μου κι έγραψα εκτενέστατο ρεπορτάζ και επεσήμανα ότι οι δράστες πρέπει να αναζητηθούν μεταξύ των μελών της οικογένειας Αθανασοπούλου, ενώ στον Κουτσουμάρη λέω το ιστορικό για το κουβάρι και τον σπάγγο!

»Από εκείνη τη στιγμή αρχίζει να ξετυλίγεται όλη η υπόθεση. Η Μπέλλου ομολογεί πρώτη, κι ύστερα τα άλλα μέλη της οικογένειας Αθανασοπούλου. Η σύζυγος και η πεθερά ισχυρίστηκαν ότι ο Αθανασόπουλος ήταν βίαιος και τις κακομεταχειριζόταν. Την ημέρα εκείνη που έγινε το έγκλημα, γύρισε μεθυσμένος, καβγάδισε με τη γυναίκα του και την πεθερά του και έπεσε να κοιμηθεί. Τότε αποφάσισαν να τον σκοτώσουν για να απαλλαγούν από αυτόν, όπως είπαν. Και το έργο το ανέλαβε ο Μοσχιός, ο ανιψιός. Αυτός τον σκότωσε. Και από εκείνη τη στιγμή αρχίζει η συγκάλυψη του εγκλήματος, με τον τεμαχισμό του Αθανασόπουλου. Τον τεμαχισμό τον ανέλαβε η Μπέλλου, που ήξερε από σφαχτά! Τον έβαλαν μέσα στην μπανιέρα και η Μπέλλου άρχισε να τον κομματιάζει, και μάλιστα με τέχνη! Έτσι άλλωστε και ο καθηγητής Γεωργιάδης είχε πει ότι πρέπει να είναι “δουλειά χειρουργού”.

Ακολούθησε πολύχροτη δίκη. Ήρθαν και την παρακολούθησαν από ευρωπαϊκές χώρες και ξένοι δημοσιογράφοι, οι οποίοι έστειλαν μακροσκελείς ανταποκρίσεις.

»Όλοι καταδικάστηκαν από το κακουργιοδικείο και συγκεκριμένα:

»Η Φούλα και η Κάστρω σε θάνατο, η Μπέλλου σε ισόβια δεσμά και ο Μοσκιός σε κάθειρξη 20 ετών. Δεν εκτελέστηκαν, και μάλιστα η κυβέρνηση Τσολάκογλου έδωσε χάρη στους βαρυποινίτες, και μετά από περίπου δέκα χρόνια βγήκαν από τις φυλακές. Τη Φούλα, που ήταν τότε 25 ετών, ερωτεύθηκε σφόδρα ο τότε διευθυντής των φυλακών. Όταν βγήκε από τις φυλακές Αβέρωφ, παντρεύτηκε, όχι τον διευθυντή των φυλακών, αλλά έναν συνταγματάρχη, και έζησε ως το 1971, αν θυμάμαι καλά».

Αυτά μου είπε ο μακαρίτης Σέβος Αρνέλλος, και νομίζω ότι είναι ιδιαίτερα κατατοπιστικά και αποκαλυπτικά για την πολύχροτη υπόθεση.

Με το συγκεκριμένο έγκλημα του Αθανασόπουλου ασχολήθηκε διεξοδικά ο συνάδελφός μου και αξιόλογος συγγραφέας Τάσος Κοντογιαννίδης, εκδίδοντας το 2001 και σχετικό βιβλίο, που γνώρισε μεγάλη επιτυχία.

Τον Παναγιώτη Φραντζή τον ξαναβρήκα στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, όπου είχα πάει για να μιλήσω σε μια ημερίδα για το έγκλημα της ανθρωποκτονίας. Είχε πάρει άδεια από τις φυλακές και είχε έρθει για να παρακολουθήσει τους ομιλητές. Ευτυχώς, όταν εγώ μίλησα και αναφέρθηκα στη συγκεκριμένη δολοφονία, ο ίδιος είχε αποχωρήσει, επειδή η άδειά του έληγε στις 3:00 το απόγευμα.

Αποφυλακίστηκε τον Οκτώβριο του 2005 από τις φυλακές Άγιας Χανίων. Το αποφυλακιστήριο έγραφε:

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΦΥΛΑΚΗ ΑΓΙΑΣ

ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΤΗΡΙΟ

Βεβαιούμε ότι ο ΦΡΑΝΤΖΗΣ Παναγιώτης του Σπύρου και της Μαρίας, που γεννήθηκε στην Αθήνα το 1960 και κατοικεί εις Πλατεία Κολιάτσου Αττικής, κρατείται στη φυλακή από 25-6-1987 δυνάμει της με αριθμ. 131-135/1-10-1988 απόφασης του Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου Αθηνών, με την οποία του επιβλήθηκε ποινή ισόβιας κάθειρξης και φυλάκιση δύο (2) ετών για ανθρωποκτονία από πρόθεση και περιύβριση νεκρού.

Απόφυλακίζεται σήμερα, την 20ή του μηνός Οκτωβρίου του έτους 2005, ημέρα της εβδομάδος Πέμπτη και ώρα 14:00 συνεπεία ευεργετικού υπολογισμού (2.316) ημερών εργασίας του και αναστολής εκτέλεσως του υπολοίπου της ποινής του κατ' άρθρα 105-110 Π.Κ., σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 5313/20-10-05 Παραγγελία κ. Εισαγγελέα Πρωτοδικών Χανίων.

Δικαστικά έξοδα δεν κατέβαλε λόγω της δοκιμασίας του.

Άγια, 20 Οκτωβρίου 2005

Ο Γραμματέας Ο Διευθυντής της φυλακής

(Υπογραφή) Μιχαήλ Κυριακάκης

Τον Παναγιώτη δεν τον ξαναείδα μετά την αποφυλάκισή του. Εκτιμώ ότι έχει ενταχθεί στο κοινωνικό σύνολο.